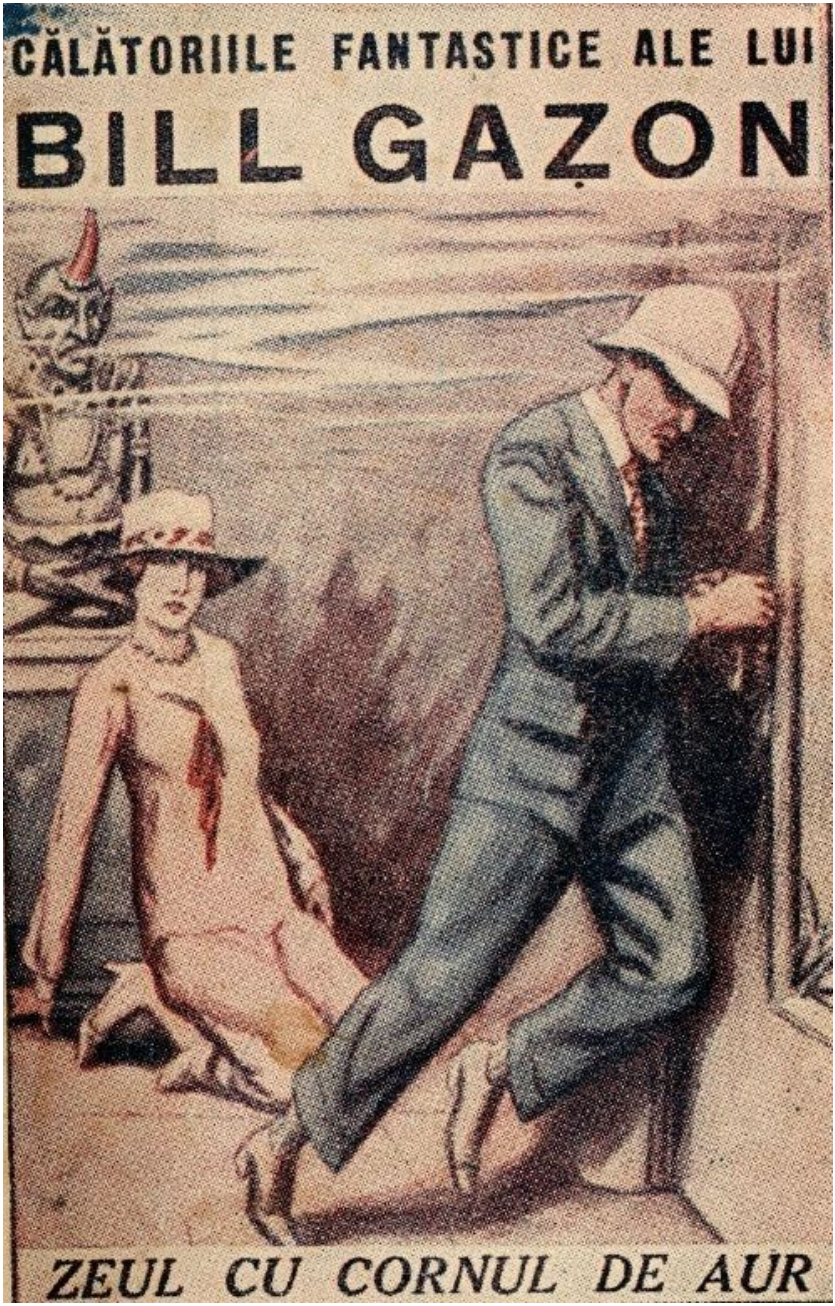
CĂLĂTORIILE FANTASTICE ALE LUI
BILL GAZON
ZEUL CU CORNUL DE AUR

CĂLĂTORIILE FANTASTICE ALE LUI BILL GAZON

ZEUL CU CORNUL DE AUR

Nr. 5

— În căutarea surorii sale pierdute —

Războiul mondial, pe urma căruia sângerează încă astăzi neamurile, a distrus temelia a mii de familii, susţinătorii lor căzând pe câmpul de luptă, iar unii membri risipindu-se la toate vânturile.

Tânărul Bill Gazon şi-a pierdut şi el părintele şi bruma de avere ce o agonisise acesta. Rămas astfel singurul susţinător al familiei, se străduie să-şi clădească o existenţă nouă. În pieptu-i însă colcăie dorul de călătorii, de întreprinderi mari, de a se avânta prin ţări străine. Pe de altă parte, mamă-sa jeleşte pe fiica ei Thea, sora lui Bill Gazon, care, când nici nu împlinise bine zece ani, a fost trimisă, cu puţin înainte de izbucnirea războiului, la o familie prietenă din Moscova, spre a-şi petrece acolo vacanţa. De atunci însă, nu se mai ştie nimic de dânsa.

Lacrimile mamei sale sădesc în inima lui Bill Gazon hotărârea de a căuta pe sora-i dispărută şi, în cele din urmă, reuşi chiar s-o convingă să-l lase să plece. Trebui însă să-i făgăduiască solemn că nu se va abate niciodată de pe calea cinstei. Şi, astfel, sprijinindu-se numai pe propriile-i puteri, porni ocolul în jurul lumii. Destinul şi datoria ce şi-o luase de a găsi pe sora sa îl purtară prin ţări străine, unde avu de înfruntat nenumărate pericole. În acelaşi timp însă, cunoscu diferite categorii de oameni şi neamuri, din proprie experienţă, mult mai bine decât din cititul atâtor cărţi de călătorie.

Cititorii noştri îl vor aprecia, prinzând imediat simpatie de dânsul şi parcurgând, în tovărăşia lui, cele mai variate primejdii, prin mijlocul ţărilor şi locuitorilor

de pe toate continentele.

E fapt constatat că numai acela care e nevoit să răzbată prin înseşi forţele lui pătrunde rostul şi sufletul noroadelor, iar nu călătorul care e înarmat cu bani. Acesta nu va vedea decât partea superficială, pe când celălalt va cunoaşte miezul. Şi Bill Gazon, pornind aproape fără nicio lescaie, ci bizuindu-se numai pe munca lui, va trăi evenimente şi va trece prin emoţii, adeseori de un tragic zguduitor, ce nu sunt date omului bogat să le guste.

Să-l însoţim!

Zeul cu cornul de aur

Capitolul 1
Casa misterioasă

După o călătorie plăcută, Bill Gazon coborî din tren în Calcula. Având încă bani destui, putea căuta în tihnă pe sora sa dispărută, Thea, ale cărei urme îl duceau spre Calcuta.

Nu se instală bine în unul din imensele hoteluri şi se şi duse la administraţia engleză a oraşului, spre a se interesa acolo de nu cumva s-a anunţat sora sa la Biroul Populaţiei. Răspunsul negativ nu-l descurajă, ci se îndreptă cu curaj spre consulatul rusesc. Dar şi acolo căpătă un răspuns negativ. Stete pe gânduri. Desigur că sora sa Thea, care fugise cu prietena ei Ivanovna Barrow în India, nu se va fi anunţat la Biroul Populaţiei, de frică să nu fie descoperită, sau călătorea sub un nume împrumutat, deoarece India mişuna de

prieteni ai Ruşilor. Nu-i rămânea deci alta decât s-o caute el personal, ceea ce putea dura cam mult, dar avea încredere în steaua sa. Până una-alta, scrise mamei sale că Thea e cu siguranţă în viaţă şi că i-a găsit urma.

Şi, de acum, începu pentru el o muncă obositoare. Era toată ziua pe drumuri, cercetând pe la hoteluri şi casele de pensiune şi necruţând bacşişurile, fără succes însă. Nu găsi nici cea mai mică urmă. O singură dată păru să fi nimerit pe drumul drept. După descrierea ce o făcu despre sora sa şi prietena ei unui boy indian al unui hotel mic, i se păru băiatului că ar recunoaşte două pasagere de la ei. Bill Gazon alergă surescitat la numitul hotelier şi-i ceru lista de pasageri; nu găsi însă numele surorii sale. Ce era de făcut? Pentru el, nu încăpea nicio îndoială că Thea se află în Calcuta sau că, cel puţin, fusese aci. Dar cum şi unde s-o găsească sau să afle încotro s-a îndreptat?

Era în faţa unei probleme aproape de nedezlegat.

Siguranţa în care plutise făcu loc grijii şi iarăşi ieşi la suprafaţă întrebarea: „ce mă fac de acum?” Chemă un taxi, de care circulau cu sutele, având ca şoferi pe indigeni, şi ceru să fie dus prin oraş. Toate investigaţiile sale însă fură zadarnice şi seara se înapoie indispus la hotel. Fiori îl trecură la gândul de a-şi căuta surioara în furnicarul acesta internaţional, în oraşul acesta al nenumăratelor ascunzători. Şi era cu putinţă să-şi ducă la îndeplinire misiunea sau era mai bine să renunţe? Nu, nu! Trebuia să găsească pe sora sa. Din moment ce venise până aci, va merge şi mai departe. Era însă chestiune de răbdare şi să vadă ce aduce ziua de mâine.

După ce-şi frământă mintea o jumătate de noapte, în cântărirea diferitelor eventualităţi, dormi până târziu

dimineaţa. Când deschise ochii, sări la iuţeală din pat şi se îmbrăcă. În intenţia sa, era să colinde oraşul pe jos, căci în trăsură nu-l putea vede aşa de bine. Hoinări înainte de amiazi prin coloniile europene, cercând să lege vorbă cu câţiva europeni, în speranţa de a auzi din întâmplare ceva despre sora sa, căci, chiar dacă dânsa ar fi fost puţin timp în cartierul celor albi, tot ar fi bătut la ochi, ca orice fată de obârşie europeană, întrucât tinerii din colonie sufereau întotdeauna de plictiseală. Când însă se înapoia la hotel, la masă, era tot atât de puţin dumirit. Era o chestie cu adevărat complicată. Toate urmele duceau la Calcuta, dar niciun alb nu văzuse pe sora sa.

După-amiază era hotărât să cutreiere prin centru. Chinuit de o nelinişte puternică, aşteptă în salonul de fumat până trecu marea arşiţă. Până însă a nu pleca de la hotel, se urcă încă odată în camera sa şi-şi luă din geamantan browning-ul. De, poate că era bine să ia cu dânsul arma. O presimţire vagă îl îmboldea la aceasta. Se putea, e drept, să n-aibă nevoie de ea, dar paza bună fereşte primejdia rea. Fusese adeseori în câte o situaţie disperată, când ardea după o armă, iar India, ţara tuturor misterelor, e plină de tot felul de pericole. Nu stete mult pe gânduri, vârî repede browning-ul în buzunarul din dos al pantalonilor, ieşi cu paşi iuţi din cameră şi se dete jos cu ascensorul.

O vie activitate domnea în centru şi totuşi plutea deasupra calmul distins al Orientului, ce stăvileşte orice grabă exagerată. Bill Gazon rătăci fără ţintă pe străzi şi ulicioare, lăsându-se târât o bucată de forfoteala lumii, până se pomeni singur într-o piaţă pustie.

Trebui mai întâi să-si obişnuiască, încetul cu încetul, ochiul cu variaţia de culori a tabloului ce-i se înfăţişa.

În India, disputele religioase sunt foarte pronunţate. Pe lângă 218 milioane de hinduşi, e locuită de 67 milioane mahomedani, 12 milioane de budişti, 10 milioane care se închină la natură, 3 milioane sik şi doar 4 milioane creştini. Toate aceste diferite comunităţi religioase se combat cu înverşunare şi aceste războaie religioase înlesnesc în oarecare măsură Angliei să stăpânească ţara. Când ele vor înceta, imperiul britanic va pierde bijuteria sa cea mai bogată.

Cum Bill Gazon înainta, pierdut în gânduri, tresări deodată. În faţa sa mergea o tânără europeană, care se strecura prin mulţime cu infinit mai multă siguranţă decât dânsul. O femeie albă singură, în mijlocul acestui oraş indian? Cine să fie? Îi trezi interesul şi-şi iuţi paşii ca s-o vadă mai de aproape. Putu distinge nişte şuviţe blonde ieşind de sub pălărie; după siluetă, nu putea fi decât sora sa.

Era gata s-o cheme pe nume, când o îndoială îi închise gura. Trebuia mai întâi să se convingă, să vadă chipul aceleia. Era de mirare cu câtă siguranţă umbla prin lume. El înainta foarte încet, izbindu-se de toţi şi de tot ce-i sta piedică în drum. Nu era oare firesc să se preocupe de ţelul spre care năzuia? Era absolut necesar să nu piardă făptura aceea din ochi; altfel, ar dispărea, fără ca el s-o poată regăsi pe uliţele cele strâmbe. Cu toate sforţările însă, rămânea cu zece-cincisprezece paşi înapoi, fără să-i fi văzut chipul decât doar din când în când o părticică a obrajilor albi. Fără îndoială că era europeană. Sudoarea-i curgea pe frunte; se înciudă şi începu să se servească de cot.

Deodată, ochiul lui ager, datorită atâtor călătorii şi scrutări, constată că fata nu mergea singură, cum păruse, ci însoţită de o întreagă ceată de servitori

indieni, cari o înconjurau ca o gardă, fără ca să bage cineva de seamă. Ei însă vor fi observat de mult că el îi urmărea, aşa că se sileau, cu toate mijloacele posibile, să menţie distanţa dintre el şi stăpână. De aci cauza pentru care nu înainta şi nu putea vedea chipul ei.

Afacerea era din ce în ce mai misterioasă. Bill Gazon însă nu se lăsă abătut de la planul ce şi-l concepuse odată şi anume de a şti cine era fiinţa albă pe care o avea înaintea sa. Poate că tot era sora sa Thea, care habar n-avea că el era aşa de aproape de dânsa şi tine s-o ducă acasă la mama lor.

Ea coti din mijlocul oraşului pe străzile unde se aflau casele indienilor celor bogaţi. Ele se tot lărgeau, transformându-se în alei în stilul ţărilor occidentale.

Bill Gazon stete pe gânduri. Dacă ţinea să nu-şi trădeze intenţiunile, apoi nu mai trebuia să meargă aşa de aproape după cei pe cari îi urmărea. Mări deci distanţa dintre el şi necunoscuta care umbla acum tot mai încet, ca şi cum ar fi fost silită să facă acest drum. În cele din urmă se opri lângă un portal bogat ornamentat. Ajunsese probabil la destinaţie, căci în parcul de după portal era pitită printre palmieri o casă cum nu-şi poate construi decât un nabab indian.

Bill Gazon se opri şi-şi aprinse o ţigară. Dacă fata avea să intre pe portal, apoi trebuia cel puţin să-i vadă profilul. Nu reuşi însă, deoarece servitorii formau un zid, astupându-i vederea.

Să fi alergat deci zadarnic după ea ceasuri întregi, spre a se înapoia acasă fără niciun rezultat?

Nu! Păşi agale înainte, examinând casele. Trecu pe lângă portal, fără însă a îndrăzni să se uite înăuntru, ci merse mai departe pe aleea care se termina cu un templu budist. Urcă treptele templului, aruncând câteva monezi de aramă călugărului cerşetor. De pe

platforma templului, putu îmbrăţişa din ochi întreaga alee, precum şi casa în care intrase fata.

Se pogorî întunericul şi o boare răcoroasă adia dinspre Gange. În oraş, sclipeau luminile, mai ales în cartierul european, unde începea de acum viaţa de noapte. Cufundat în gânduri, Bill Gazon se rezemă de un stâlp. Tot nu vedea vreo posibilitate de a ridica vălul ce acoperea misterul acelei case. Nu-i rămânea alta decât să-i facă o vizită nocturnă.

Ce bine că-şi luase la el arma!

Mai aruncă vreo câteva monezi în cutia cu danii şi părăsi templul. Pe stradă nu mai era ţipenie de om. Ajunse nevăzut la casa aceea şi putu tot astfel escalada zidul parcului. Căută repede un adăpost într-un tufiş des, de unde să poată vedea casa. În atmosferă plutea parfumul greu, ameţitor, al florilor exotice.

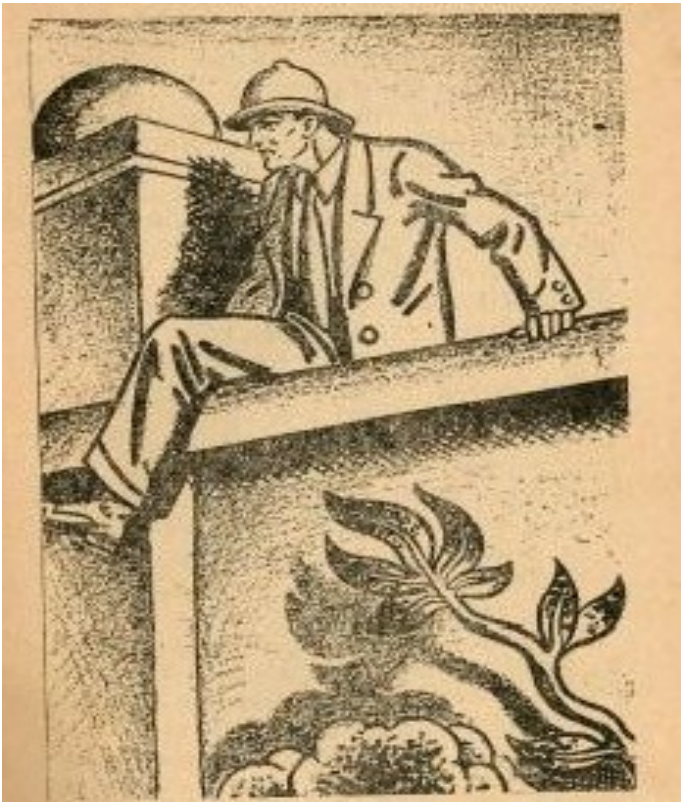

Ajunse nevăzut la casa aceea şi putu tot astfel escalada zidul parcului. (Vezi pagina 11).

Examină cu atenţiune casa, căutând vreun mijloc ca să intre. Deodată, răsună lângă el o voce ironică:

— *Sahib,* peste noapte te afli mai în siguranţă la hotelul tău decât aci.

Bill Gazon, care sta pitulat, sări în sus speriat.

Lângă el se afla un servitor indian, cu braţele încrucişate. Era o situaţie penibilă. Dete să plece, dar în acelaşi moment, răsună din casă un ţipăt îngrozitor. Un om striga ajutor.

Bill Gazon se opri ca pironit locului. Dar numai

pentru o clipă, căci se reculese pe dată şi, fără să stea mult pe gânduri, voi să alerge spre casă. Indianul însă îi aţinu calea, dar cu o lovitură bine ţintită, Bill îl culcă la pământ. Iată însă că năvăliră nişte matahale asupra lui şi, până să-şi dea bine seamă ce se întâmplă şi să se apere, fu trântit la pământ şi legat, punându-i-se, totodată, un căluş în gură. Era astfel complet dezarmat, faţă de necunoscuţii adversari, şi totul mersese aşa de repede că n-avusese nici răgaz să reflecteze.

Indienii îl ridicară, târându-l în casa de pe al cărui mister voise să ridice vălul. Servitorii îl aruncară jos pe podea, în hol, ca pe un pachet neînsufleţit. Bine măcar că erau pretutindeni covoare. Să tot fi stat astfel vreun ceas, pradă gândurilor, când zări deasupră-i doi ochi străpungători şi o faţă crispată de furie. Doar cu o sforţare a întregii sale energii, putu înfrunta privirea sfredelitoare.

Fu ridicat pe sus de servitori şi pus pe picioare. Apoi, i se scoase căluşul. Se afla în faţa stăpânului casei.

— Ghiaure, ce cauţi în casa mea?

— Caut pe sora mea dispărută, Thea.

— Diavol alb cu limba crăpată, spune mai bine că eşti amantul infidelei aceleia. Vă pregătesc eu însă o noapte măreaţă de nuntă… hihihi.

Furia năbuşi râsul stăpânului casei, şi, până ce Bill Gazon să poată da vreun răspuns, servitorii îl smuciră din hol într-o cameră goală, lipsită de orice podoabă. Deşi era legat, îl prinseră de un belciug din perete, după care ieşiră uşurel, încuind pe dinafară uşa. Era acum singur.

Încăperea în care se afla nu era mare. Nu se zărea nicăieri vreo fereastră; în tavanul destul de înalt însă, ardeau lămpi electrice; judecând după aceasta, casa

era amenajată modern. În faţa lui Bill Gazon, se aflau nişte gratii de fier, dincolo de care atârna o perdea. Înţelese pe deplin ce însemnau toate acestea. După ele nu puteau fi decât tigri. Peste puţin, atât gratiile cât şi perdeaua aveau să se ridice şi – lui Bill Gazon îi bătea inima să se rupă – era dat pradă acelor bestii.

Şi, într-adevăr, ca trasă de mâini invizibile, ea se înălţă încet. Bill Gazon ridică ochii, uimit. Nu văzu însă după gratii niciun tigru, ci... femeia pe care o urmărise. Totuşi, nu-i zărea încă obrazul. Dacă ar fi sora sa? Voi s-o cheme, dar nu îndrăzni să-i turbure durerea. Dar iată că ridică şi ea capul.

Slavă Domnului, nu era sora sa. Respiră. Ar fi fost un chin pentru el s-o găsească în asemenea situaţie. Femeia de colo era desigur englezoaică.

Întorcându-se şi zărind pe Bill Gazon, se sperie. Se sculă încet şi veni la gratii, abia umblând.

— Nenorocitule, cum de venişi aci şi pentru ce m-ai urmărit astăzi?

— Scuzaţi-mă, coniţă! Credeam că sunteţi sora mea Thea şi, de aceea, v-am urmărit. Rezultatul a fost că am nimerit într-o cursă şi am fost închis. Se pare că dumneavoastră împărtăşiţi aceeaşi soartă?

— Da, dar ştii şi că trebue amândoi să murim?

— Să murim? Şi trebuie neapărat? Suntem doar tineri. Va fi existând doar vreun mijloc de scăpare.

— Te înşeli. Până mai deunăzi eram eu stăpâna acestei case şi o cunosc foarte bine. Vai, acum câţiva ani, ca fată, am crezut că voiu putea iubi pe acest indian şi mă măritai cu el. Poate că m-a orbit şi bogăţia lui. Dar n-am fost soţia sa, ci captiva sa. Nu mai vedeam lumea de loc. Au fost ani plini de chinuri. Mai acum câtva timp, cunoscui în secret un ofiţer din garnizoană şi... eram hotărâţi să fugim. Acum însă s-a

isprăvit totul.

Şi începu să plângă. Bill Gazon reflectă asupra situaţiei sale. Iacătă că, fără să bănuiască, fusese atras într-o aventură de dragoste, care părea să aibă un epilog foarte tragic. Îi părea rău de tânăra femeie, dar cum să-i ajute când nici el nu era sigur de viaţa sa?

— Coniţă, ştie ofiţerul situaţia în care vă aflaţi?

— Nu; puseserăm la cale fuga abia pentru săptămâna viitoare, dar eu n-am mai avut răbdare şi fugii chiar astăzi. Servitorii însă mă înconjurară în oraş, pe care nu-l cunosc, deşi trăiesc aici, şi mă aduseră înapoi. Şi, fiindcă dumneata m-ai urmărit, te cred acela pe care eu îl iubesc.

Speranţa pe care Bill Gazon şi-o pusese în ofiţer se spulberă. Acesta n-avea de unde să cunoască cele întâmplate. Aşadar, Bill era lăsat la propriile sale puteri, trebuia să se libereze el singur şi nu numai atât, ci şi să ajute nenorocitei. Era în afară de orice discuţie. Dar cum?

Gratiile se ridicau tot aşa de încet ca şi perdeaua. Femeia făcu un pas înapoi, se uită înfricoşată în juru-i şi arătă spre peretele din fund:

— Uite!

Şi scoase un ţipăt teribil. Apoi, cu picioarele muiate, se îndreptă către Bill Gazon, ca gonită din urmă, şi căzu leşinată lângă el.

Capitolul 2
Gaze asfixiante

Bill Gazon se uita spre locul unde arătase lady, fără însă a putea distinge ceva deosebit. Lângă peretele din fund trona pe un soclu un idol în mărime naturală, de pe al cărui craniu răsărea un corn de aur. Era de bună seamă un zeu al răzbunării. Oricum însă, Bill Gazon nu pricepea ce o fi speriat în aşa grad pe lady.

Dintr-odată, însă se dumiri pe deplin. Din gura deschisă a idolului ieşea un fum albastru: aburi otrăvitori! Din cauza aceasta, dar, încăperea n-avea nicio fereastră. Li se destinase, lui şi tinerei femei, o moarte prin asfixiere. Peste puţin încăperea avea să se umple de gaze înecăcioase şi amândoi erau meniţi să piară. El însă trăia încă şi nu se da pierdut. Dacă cel puţin femeia s-ar fi trezit din leşin, ca să-l dezlege! Dar ea zăcea ca moartă la picioarele lui. Era deci silit să caute să-şi ajute singur.

Începu să smucească de legături. Era doar viaţa sa în joc şi trebuia să se salveze până a nu-l fi potopit gazul asfixiant. Puterile-i însă nu-i erau îndestulătoare

ca să rupă frânghiile. Îşi încordă cu înfrigurare muşchii. Zadarnic! Istovit şi descurajat, îşi lăsă capul în jos. Şi iacătă: putu apuca cu gura funia de pe piept! Poate că i-ar fi chip s-o rupă cu dinţii! Era ultimul lui joc de salvare. Îşi înfipse deci cu tărie dinţii în frânghie.

Izbuti s-o roadă până într-atâta ca s-o poată rupe. Rezultatul acesta îi insuflă nou curaj şi noi forţe. Slăbi astfel şi celelalte legături. Apoi, cu oarecare trudă, se liberă complet şi cât pe aci să cadă, în sforţarea făcută, peste femeia care zăcea la pământ. Se grăbi să sară la uşă, dar de la prima încercare se convinse că e încuiată.

În vremea aceasta, aburii mortali continuau să pătrundă în carceră. Peste câteva minute aveau s-o umple în întregime, stingând orice viaţă.

Bill Gazon se uită deconcertat la pereţi. Ce ajutor mai putea căpăta? Cu tot pericolul, sări la idol, căutând să-i astupe gura cu batista. Dar ce folos? Batista se prefăcu în cenuşă în scobitura fierbinte, iar aburii o împinseră afară. El sări înapoi, scoţând browning-ul. Nu-i putea oare folosi la nimic?

La vederea armei, îi veni o idee pe care se pregăti s-o puie numaidecât în practică. Scoase din magazie un cartuş, din care smulse cu dinţii glontele. După aceea, îl vârî în gaura cheii: o întreprindere temerară, dar era în joc viaţa lui. Apoi, izbi cu patul revolverului în capsa cartuşului. Nimeri odată, de două ori, alături şi, totuşi, fiece secundă era timp pierdut. Se stăpâni deci, ţinti cu tot calmul de care era capabil şi lovi.

O trozniturăă! Cartuşul din broască făcu explozie.

Bill Gazon se azvârli în uşă. Broasca se mai ţinea încă în încheieturi, dar limba se slăbise straşnic.

El se opinti din nou. Până la urmă broasca sări din loc şi uşa se învârti în ţâţâni. Se ghemui, gata să sară

şi strângând bine arma în aşteptarea unui atac. Nu se produse însă în casă nicio mişcare.

Între acestea, femeia îşi revenise şi se uita mirată la activitatea lui Bill Gazon.

— Sir, ce faci acolo?

— Am spart broasca, coniţă. Haideţi repede! Trebuie să ieşim din carcera asta. Gazele…

Lady se apropia, şovăind, tot necrezând că ar putea fi salvată. Bill Gazon îi apucă mâna dreaptă, izbi cu piciorul în uşă, de o deschise de tot, şi se uită cu precauţiune afară, pe gangul întunecos.

Deodată, se simţi înşfăcat pe la spate de două braţe. În acelaşi timp, lady scoase un ţipăt înăbuşit.

Căzuse deci într-o nouă cursă?

Dete drumul lady-ei şi încercă să se scuture de agresori, dar din toate părţile năvăleau alţii, împresurându-l. Disperarea şi siguranţa că e iremediabil pierdut, dacă mai pică odată în mâinile indienilor, îi dădură puteri de uriaş. Izbea cu mâna stângă în jurul său, constatând, după căderea surdă a adversarilor, că loviturile sale erau eficace. Faţă însă de mulţimea servitorilor, era greu să biruie. Pe de altă parte, nu îndrăznea să întrebuinţeze arma, de frică să nu nimerească, în întuneric, pe lady.

În timpul încăierării, îşi dăduse seamă de intenţia indienilor. Voiau să-l împingă înapoi în carceră, ca să-l lase pradă zeului răzbunării. Poate că şi închiseseră, între timp, pe nefericita femeie în încăperea plină de gaze asfixiante.

Nu mai stete dar pe gânduri şi trase. În scurta fulgerare a descărcăturii, zări pe dreapta o uşă, pe care o lovi cu piciorul. Ea se dete de perete, permiţând intrarea într-o cameră luminată.

Cu îndemânare şi făcând apel la toate forţele lui, Bill

Gazon zvârli jos servitorii cari se atârnaseră de el şi. Sări în cameră. Lumina îl orbi câteva minute, apoi văzu însă pe stăpânul casei tolănit pe un divan, în beţie de opium. Hotărât să recurgă la extrem, sări la el, punându-i ţeava revolverului în tâmplă. Indienii rămaseră ca paralizaţi în prag, cătând ţintă la Bill Gazon, convinşi că va împuşca pe stăpânul lor, dacă ar tăbărî din nou pe el. Bill Gazon era călare pe situaţie şi ţinea să profite de prilej, spre a libera pe lady.

— Aduceţi-mi imediat aci pe stăpâna voastră şi nu cumva să îndrăzniţi să vă apropiaţi, dacă nu vreţi să vă împuşc stăpânul.

Servitorii se supuseră, neştiind ce să facă. Aduseră pe lady. Ea alergă, tremurând, la Bill Gazon, care ţinea încă arma în tâmpla indianului, care visa, în beţie de opium. În acelaşi timp, nu slăbea din ochi pe servitori.

Cum văzu pe soţul şi călăul ei întins, femeia strigă surescitată:

— Omoară-l! E mijlocul cel mai sigur ca să scăpăm.

— Nu! Eu nu comit o crimă laşă. Dar dumneavoastră cunoaşteţi casa. Nu ştiţi nicio ieşire, căci doar n-o să putem sta aşa la infinit?

Lady nu fu în stare să-şi exprime nicio părere. Camera n-avea decât o ieşire. În uşă stăteau servitorii indieni, sfătuindu-se încet, în limba lor. Apoi, dispăru unul după altul. Bill Gazon îi lăsă să plece, iar cel din urmă se retrase chiar cu o plecăciune.

Ce plan vor fi clocind indienii ăştia? Şi, în primul rând, exista vreun mijloc să părăsească această casă?

Mintea-i lucra febril, în căutarea unui drum spre libertate. Porunci lady-ei să încuie uşa pe dinăuntru şi legă pe indian cu cuverturi şi ciucuri. Deocamdată, se afla în siguranţă, dar cât timp? Lupta avea să reînceapă şi Bill Gazon se simţea obosit şi slăbit. Cel

mai bine era să fugă, ca să se puie la adăpost împreună cu lady în colonia europeană. Era însă mai uşor de spus decât de făcut.

Ocoli de câteva ori camera, neliniştit. Se opri la fereastră. Pe acolo era singurul drum pe care-şi puteau redobândi libertatea. Nu era prea greu ca să înlăture zăbrelele. Se uită afară şi cât pe aci să scoată un strigăt de înmărmurire. Se stăpâni însă repede, nevoind să sperie din nou pe lady. Prin grădină dădeau târcoale nişte tigri, pe cari servitorii îi mânaseră din cuşti, spre a împiedica fuga celor doi. Distingea desluşit, la lumina lunii, fiarele cari se învârteau prin grădină, în pândă, şi prada urmau să fie el şi lady.

Şi cum sta şi se gândea în ce mod să comunice acesteia noul pericol, ea se şi apropiase de fereastră şi-şi dăduse imediat seamă de situaţie. Rămase însă calmă şi nu se mai tângui.

— Sir, nu există nicio scăpare din casa asta. În curând se va lumina de ziuă şi se va isprăvi totul.

— Nu, coniţă! Nu renunţ eu aşa de repede la speranţă. Să nu pierdem curajul. Afară de asta…

Şi Bill Gazon izbucni deodată în râs. Îi venise o idee. Dacă indivizii ceia întrebuinţau mijloace diabolice, apoi de ce n-ar proceda şi el în acelaşi mod? Şi, fără să se mai intereseze de lady, începu să smulgă zăbrelele. Izbi cu o măsuţă în ele. În curând, îşi ieşiră din încheieturi şi căzură în grădină.

Atraşi de zgomot, tigrii se apropiară de casă, ceea ce şi voia Bill Gazon. Rupse câteva draperii în fâşii, făcu din ele o funie.

După aceea legă de ea pe indian şi-l lăsă afară pe fereastră.

Tigrii săriră imediat la om, dar şi efectul aşteptat se produse. Servitorii, îngrijoraţi de viaţa stăpânului lor,

se repeziră în grădină, înarmaţi cu drugi şi bice, spre a-l apăra. Bill Gazon ridică atunci browning-ul şi, trăgând în grămadă, îi sili să mâne înapoi pe tigri în cuşti, ca astfel să fie şi el ferit.

Acesta fusese scopul stratagemei sale şi se bucură de succesul ideii sale. Acum era vorba să nu mai piardă timpul, căci indienii aveau să-şi revie în curând din spaimă.

Înţepeni repede funia în fereastră şi pofti pe lady să coboare pe ea. Ea îl şi ascultă fără ezitare. El părăsi, la rându-i, camera, pe acelaşi drum. Nu atinse însă bine pământul că servitorii veniră din nou fuga. Cu o hotărâre scurtă, desprinse de pe funie pe stăpânul casei şi, mergând deandaratelea, îl ţinea în faţa sa ca scut. Servitorii nu îndrăzneau să-l atace, deoarece el ameninţa că le va împuşca stăpânul, de cum se vor apropia.

— Coniţă, conduceţi-mă spre ieşire şi, în vremea asta, eu acopăr retragerea noastră.

Ea nu-l duse însă la poarta mare, ci la una mică, ascunsă, de care, fără îndoială, se servise la întâlnirile ei secrete. Lui însă-i era indiferent. Principalul era ca să ajungă în stradă.

Servitorii se apropiau încet, fără însă a se avânta la vreun atac. In sfârşit, Bill Gazon se văzu cu femeia în stradă şi respiră. Acum era vorba să ajungă cât mai repede în cartierul străinilor şi acolo abia se puteau socoti la adăpost.

— Coniţă, alergaţi cât puteţi mai repede în oraş! Viu şi eu îndată. Dar grăbiţi-vă.

Şi, pe când femeia o lua fuga în direcţia menţionată, el ţinea pe indieni în şah, cu arma sa. Abia când crezu că sunt destul de departe, azvârli pe stăpânul lor lângă portiţă, astfel ca ei, împiedicându-se de el, să se

poticnească, şi porni după fugară.

În goană, se mai întoarse însă odată, trăgând asupra servitorilor cari îl urmăreau, spre a-i ţine la distanţă. Ajunse, în sfârşit, la nevasta indianului, care era cu desăvârşire istovită. Cercă s-o sprijine, dar era aşa de slabă că trebuia s-o ducă, dacă nu voia s-o lase în voia soartei.

În cele din urmă, ajunse în centrul oraşului, ferindu-se însă de uliţele strâmbe şi înguste, luând-o pe străzile mari, cu toate că astfel ocolea, temându-se de un atac pe uliţele înguste, cari zăceau în întuneric.

Norocul îl favoriza. Nimeri în curând peste un bloc de case netencuite, la uşa cărora ardea un felinar mare: o circumscripţie de poliţie. Împinse uşa şi căzu, împreună cu sarcina sa, în camera de gardă. Erau salvaţi.

După ce relată totul, în câteva minute, ofiţerului de jurnă, acesta se declară gata să-l însoţească, pe el şi pe femeie, la cazarmă, la ofiţerul pe care ea îl iubea, unde era mai la adăpost ca oriunde de urmăririle indianului.

Merseră la cazarmă, sub paza unei patrule. Lady explică ofiţerului totul, negăsind destule cuvinte elogioase pentru Bill Gazon. Tânărul englez se apropie cu ochi radioşi de acesta şi-i strânse mâna.

— Sir, cum să-ţi mulţumesc? Voiu face totul ca să-ţi ajut la găsirea surorii dumitale. In casele indienilor bogaţi se află mai multe femei albe decât o bănuieşte lumea. Câte unul şi altul, e drept, au adoptat concepţiile moderne, dar cei mai mulţi continuă să ascundă pe femeile lor, cari sunt moarte pentru restul oamenilor.

Bill Gazon se înfioră la aceste cuvinte. Dacă sora sa va fi împărtăşit aceeaşi soartă? Refuză invitaţiunea de

a rămânea la cazarmă şi se duse la hotel. Nu se temea. Voia mai întâi să se odihnească bine, adunând noi puteri, după care să pornească din nou în căutarea surorii sale Thea.

Cum se apropia de masa de fumat, din camera sa, spre a trage de câteva ori dintr-o ţigară, tresări. În loc de statueta lui Buda, care absorbea fumul, era alta.

O ridică, curios, spre a o examina mai de aproape şi scoase o exclamaţie de surpriză. Ceea ce ţinea în mână era o miniatură a zeului cu cornul de aur: zeul răzbunării. Fumă cu ea. Nu se înşelase. Statueta lui Buda absorbise fumul, dar idolul acesta expectora gaze asfixiante. Se cutremură. Dacă s-ar fi culcat, nu s-ar mai fi sculat niciodată.

Deschise fereastra şi aruncă afară perfida drăcie, lăsând să pătrundă aer curat în cameră. După aceea, o închise la loc, rămânând să întrebe abia dimineaţa pe slugi cine a schimbat statuetele din camera sa. Renunţă însă. Căci ştia şi aşa tot rostul, fără să mai întrebe pe nimeni.

Era o răzbunare a indianului.

Întâmplarea aceasta stârnindu-i bănuieli, cercetă radical camera, fără însă a găsi nimic. Totuşi, de precauţiune, încuiă uşa şi se dezbrăcă. Obosit cum era, voia cel puţin să doarmă restul nopţii.

Se trezi însă în mijlocul somnului, părându-i-se a fi auzit un zgomot. Se ridică în capul oaselor şi trase cu urechea. Într-adevăr, nu se înşelase. Cineva robotea pe afară, pe la fereastră.

Puse mâna pe browning şi, de pe marginea patului, căută ţintă într-acolo. Auzi zgâriatui unui diamant pe geam, din care fu desprinsă o bucată. Apoi, nişte degete se introduseră pe deschizătură astfel produsă, căutând să apuce mânerul. Bill Gazon ridică arma şi

ochi pe năvălitor.

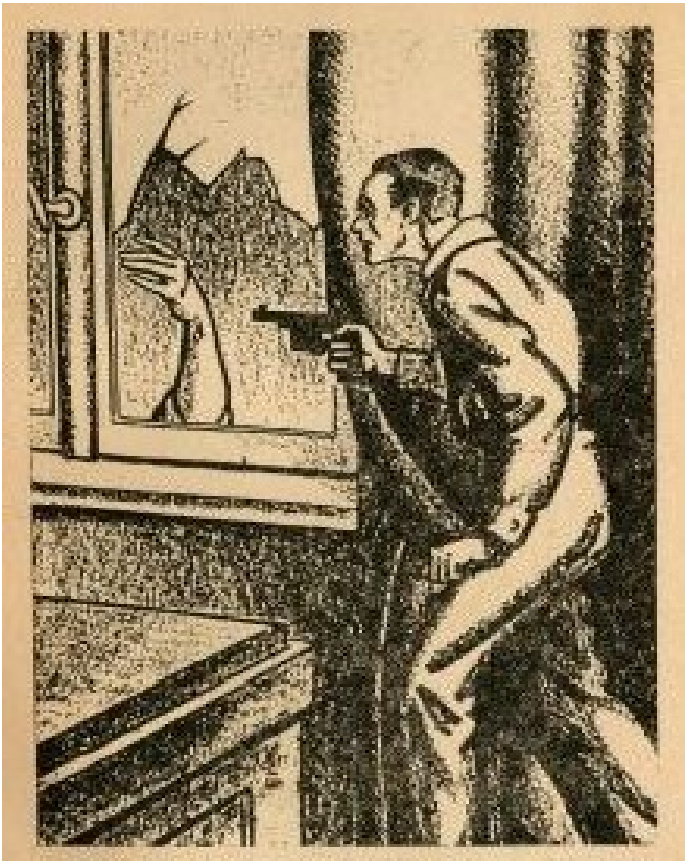

Apoi, niște degete se introduseră pe deschizătura astfel produsă, căutând să apuce mânerul. Bill Gazon ridică arma și ochi pe năvălitor. (Vezi pagina 29).

Bubuitul împuşcăturii fu urmat de un ţipăt şi o cădere surdă. Figura de la fereastră dispăru.

Tot hotelul fu cuprins de panică. Bill Gazon descuie şi, ieşind, chemă înăuntru pe director, care era consternat. Pe culoaruri, pasagerii umblau de colo

până colo, agitaţi.

— S-a încercat o spargere la mine. Am tras şi am nimerit. Răufăcătorul trebuie să se fi rostogolit în grădină.

Personalul, însoţit de câţiva pasageri, scotociră imediat grădina. Găsiră, nu departe de hotel, ascuns într-un tufiş, pe un indian în agonie. Voise să se târască mai departe, dar se prăbuşise aci. Bill Gazon îl recunoscu: era un servitor de la casa misterioasă. Fusese o nouă încercare de asasinat; era deci nevoit să denunţe pe indian, soţul lady-ei.

Capitolul 3
Semnal de alarmă

A doua zi readuse vechea grijă. Bill Gazon încă nu-şi găsise surioara, nici nu descoperise vreun indiciu. Îşi aminti cu groază de cele ce-i spusese ofiţerul şi anume că în casele indienilor bogaţi ar fi ascunse, sechestrate, mai multe femei albe de cât o ştie lumea. Dacă şi sora sa... o, îl înfiora acest gând!

Nu-i rămânea alta decât să pornească din nou în căutarea ei, cu toate pericolele ce prezintă aceasta. Şi iar colindă oraşul, străbătând uliţe înguste şi strâmbe, examinând totul cu agerime. În pribegiile acestea, revolverul îi era tovarăş perpetuu. Era şi foarte necesar, căci simţea că e necontenit urmărit şi pândit. Îşi făcuse în noaptea povestită un duşman neîmpăcat.

Zi de zi hoinărea prin oraş, înapoiându-se seara la hotel, obosit şi fără niciun rezultat. Îi venea să dispere.

Într-o zi îi se înfăţişă un tablou straniu într-o stradă de la periferie.

O ceată mare de muncitori indieni se deda unei bătălii în regulă. Îi era cu neputinţă să distingă părţile adverse. Vedea doar sclipirea cuţitelor şi mişuiala luptătorilor. Înlănţuit de această privelişte bizară, se opri. Grămada de combatanţi se apropiă de el fulgerător. Voi să sară într-o parte, dar se pomeni, fără să ştie cum, în mijlocul lor.

Deodată, văzu pe un indian dând să-l înjunghie cu *crisa,* un pumnal cu lama în formă de flacără. Cu o prezenţă de spirit admirabilă, dete cu piciorul în perfidul agresor, scoase revolverul din buzunar şi trase.

Întreaga hoardă se risipi într-o clipă în toate punctele cardinale. Bill Gazon înţelese acum că toată încăierarea fusese într-adins înscenată ca, la un prilej potrivit, să i se vâre un cuţit în coaste. El însă nu era de loc dispus să se mute în Nirvana, ci voia să mai trăiască şi să-şi îndeplinească misiunea.

După acest mic incident, merse mai departe şi ajunse în curând la unul din multele temple, pe jumătate dărăpănate, ale Hinduşilor. Se sui pe platformă şi aruncă o ochire asupra oraşului. Deodată, căzu lângă el o cărămidă de sus de pe streaşină. Să nu

fi zărit un braţ cafeniu, ar fi putut crede că vântul e de vină. Sări repede înlături şi, în acelaş moment, o săgeată ricoşă din perete, în locul unde stătuse.

Se uită să vadă pe arcaş, dar nu zări pe nimeni. Picase deci într-o regiune foarte periculoasă. Dacă s-ar încumeta acum să iasă de după stâlp, apoi cu siguranţă că ar fi sburat din nou o săgeată, care-l putea nimeri.

Doar o viclenie putea să-l scoată din strâmtoare. Îşi luă din cap casca şi o împinse încet înainte cu mâna stângă. Şi iată că o săgeată se şi înfipse în ea. De acum cunoştea oarecum locul de unde ţintea arcaşul nevăzut şi trase în direcţia aceea. I se păru că aude un ţipăt, sări din ascunzătoare, se repezi la scară, se poticni pe trepte şi se rostogoli până jos. Cu toată durerea ce resimţea, se ridică pe dată, luând-o la fugă, cât îi îngăduiau picioarele. O săgeată vâjâi încă odată prin văzduh pe lângă el, dar nici nu se uită înapoi, dornic să se vadă cât mai departe de această regiune sinistră.

Ajunse aproape de centru gâfâind, chemă o maşină şi porunci şoferului să-l ducă la hotel, unde-l aştepta o surpriză. Ofiţerul englez şedea în hol. Bill Gazon presimţi ceva rău şi întrebă îngrijat de sănătatea lady-ei.

— Mulţumesc, Sir, pentru interesul ce ne porţi. E totul în regulă. Lady îţi transmite salutări. Afară de asta, poliţia a pătruns azi dimineaţa în cuib şi în curând toată banda va fi prinsă. Îţi aduc însă altă ştire bună, aşa cel puţin cred eu. Hai, te rog, să şedem! Când mi-ai povestit că o cauţi pe surioara dumitale dispărută, mi-ai arătat şi un cercel pe care l-ai găsit şi care te-a dus pe urma ei. Îmi dai voie să-l văd încă odată? Da.... Îmi pare că am descoperit astăzi pe al

doilea, în împrejurări ciudate, si anume la un călugăr cerşetor. Vrei să te duc la el?

Bill Gazon, care ascultase până acum pe ofiţer, ca şi cum i-ar fi povestit un basm, sări în picioare ca electrizat, uitând de toate durerile şi oboseală şi zorind de plecare, ţinând să se convingă dacă se află pe urma exactă. Dacă cei doi cercei coincideau, apoi sora sa era în Calcuta, sau, cel puţin, fusese aci.

Ajunseră în curând la templul Ind-Saud-Akbar, unde stăteau în permanenţă nenumăraţi călugări şi fachiri, oameni ciudaţi, care cred că, prin chinuri, mortificarea cărnii şi mătănii, îşi câştigă dreptul de a intra în Nirvana. Astfel, unul atârna de un pom, cu capul în jos, altul îşi îngropase capul în pământ, întinzând picioarele spre cer; un al treilea îşi ţinea braţul vertical, astfel că semăna cu o cracă uscată, iar unghiile dela mână, pe care o ţinea pumn, crecuseră în carne. O mulţime şedeau sau erau întinşi pe nişte scânduri cu cuie sau cioburi de sticlă.

Ofiţerul privi în jurul lui şi duse apoi pe Bill Gazon spre un bărbat îmbrăcat în zdrenţe şi care se uita necontenit la soarele arzător.

— Priveşte colo, Sir! La gâtul omului aceluia atârnă un cercel de o frânghie.

Bill Gazon se apropia de penitent şi scoase un strigăt de bucurie. Într-adevăr, cercelul aparţinuse surorii sale. Nu încăpea nicio îndoială. În bucuria-i, dete să-l apuce, dar penitentul îi arse una cu bastonul. Bill Gazon se uită întrebător la ofiţer. Acesta îl trase înapoi.

— Nu trebue să întrebuinţăm forţa; altfel, se produce răscoală. Toţi aceşti pocăiţi stau în India sub scutul poporului.

Atunci Bill Gazon îşi scoase port-vizitul şi oferi

penitentului parale. Dar acesta continua să se uite în soare. Bill Gazon era, împreună cu banii săi, un nimic pentru el, în nimicul etern.

Lui Bill Gazon îi venea să dispere. Aşa de aproape de ţintă si să se întoarcă fără niciun rezultat! Trebuia neapărat să aibă cercelul sau, cel puţin, să afle dela cine şi unde-l căpătase pocăitul.

— Spune-mi tu, sfânt ucenic al lui Buda, cine ţi-a dat cercelul şi unde l-ai căpătat? E vorba de salvarea unei vieţi omeneşti.

Nu obţinu niciun răspuns. Se uită nedumerit la cercul ce-l formase un grup de gură-cască. Ofiţerul găsi vătămător aceasta, aşa că trase pe Bill Gazon la o parte.

— N-o să dobândeşti niciun răspuns dela omul acesta, fiindcă face parte dintr-acei care şi-au propus să nu deschidă niciodată gura, şi aceasta întru slava lui Buda. Hrana o înghit pe nas, sub formă de supă. Te osteneşti zadarnic să-l faci să vorbească.

Bill Gazon închise ochii. Să fi fost oare toată truda lui în van? Fu cuprins de deznădejde. În tristeţea-i însă, îl năpădi subit o idee. Scoase din punga-i primul cercel şi-l ţinu sub ochii pocăitului.

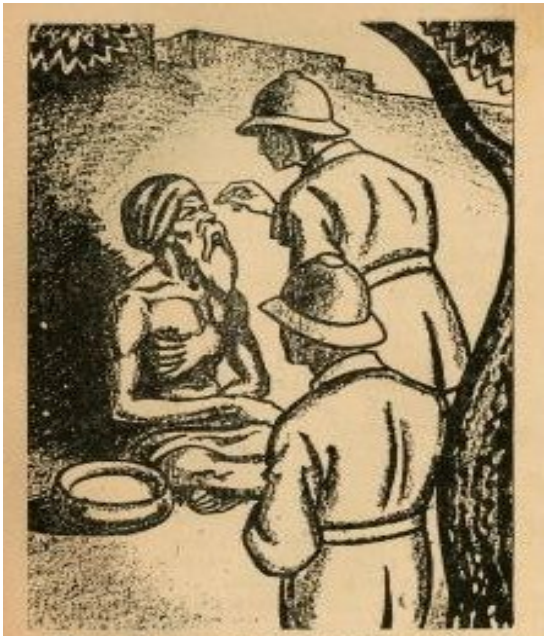

Scoase din punga-i primul cercel şi-l ţinu sub ochii pocăitului. Acesta însă rămase tăcut, în aceeaşi poziţie. (Vezi pagina 37).

Acesta însă rămase tăcut, în aceeaşi poziţie. Deodată Bill Gazon rosti, aproape inconştient, numele surorii sale Thea. Nu auzi bine acest nume şi pocăitul tresări. Îşi duse mâna la gât şi întinse lui Bill Gazon bijuteria. Acesta o apucă, dând un chiot.

Dar penitentul îi mai înmână ceva şi anume un bilet mic, murdar. Bill Gazon se uită întrebător atât la răvaş cât şi la penitent.

— Mântuirea ta în lotus. Amin! — murmură pocăitul.

Şi închise iarăşi gura.

Arzând de curiozitate, Bill despături biletul şi scoase o exclamare de neţărmurită surpriză. Era scris pe el un singur cuvânt: Japonia.

Cu mâinile în tremur, Bill Gazon apropie biletul de ochi, ca şi cum n-ar fi putut citi bine, şi distinse, sub

cuvântul Japonia începutul literei a. Nu putea însemna decât „ajutor”. Sora sa era în pericol.

Se împletici şi se înapoie mecaniceşte la hotel, mai mult târât de ofiţer. În holul rece, îşi concentra iarăşi gândurile. Un fapt era cert: avea în mână un semnal de alarmă al surorii sale. Fusese în Calcuta, de unde fugise de o primejdie pe care el n-o cunoştea. Pe drum, ea înmânase pocăitului cercelul şi biletul, cu rugămintea de a le preda aceluia care va rosti numele ei. Bill Gazon nu-şi putea altfel explica lucrurile. Poate că dânsa şi ştia că el era în Calcuta şi fusese târâtă cu forţa în Japonia.

Dar, în sfârşit, fie cum o fi, chestia era ca descoperise o nouă urmă a surorii sale.

Expuse în câteva cuvinte ofiţerului ipotezele sale şi se despărţiră călduros. După aceea, se urcă în camera sa, spre a-şi face bagajul şi a părăsi de grabă India pentru a pleca în Japonia. India, ţara fermecată a visurilor sale tinereşti, îi hărăzise tot felul de aventuri. Îşi aminti de noaptea din casa misterioasă şi alergă la fereastră.

Într-adevăr, colo, în stufiş, zăceau încă fărămiturile zeului cu cornul de aur. Zeul răzbunării nu-i mai putea face nimic. Părăsi în curând India, ţara vrăjilor.

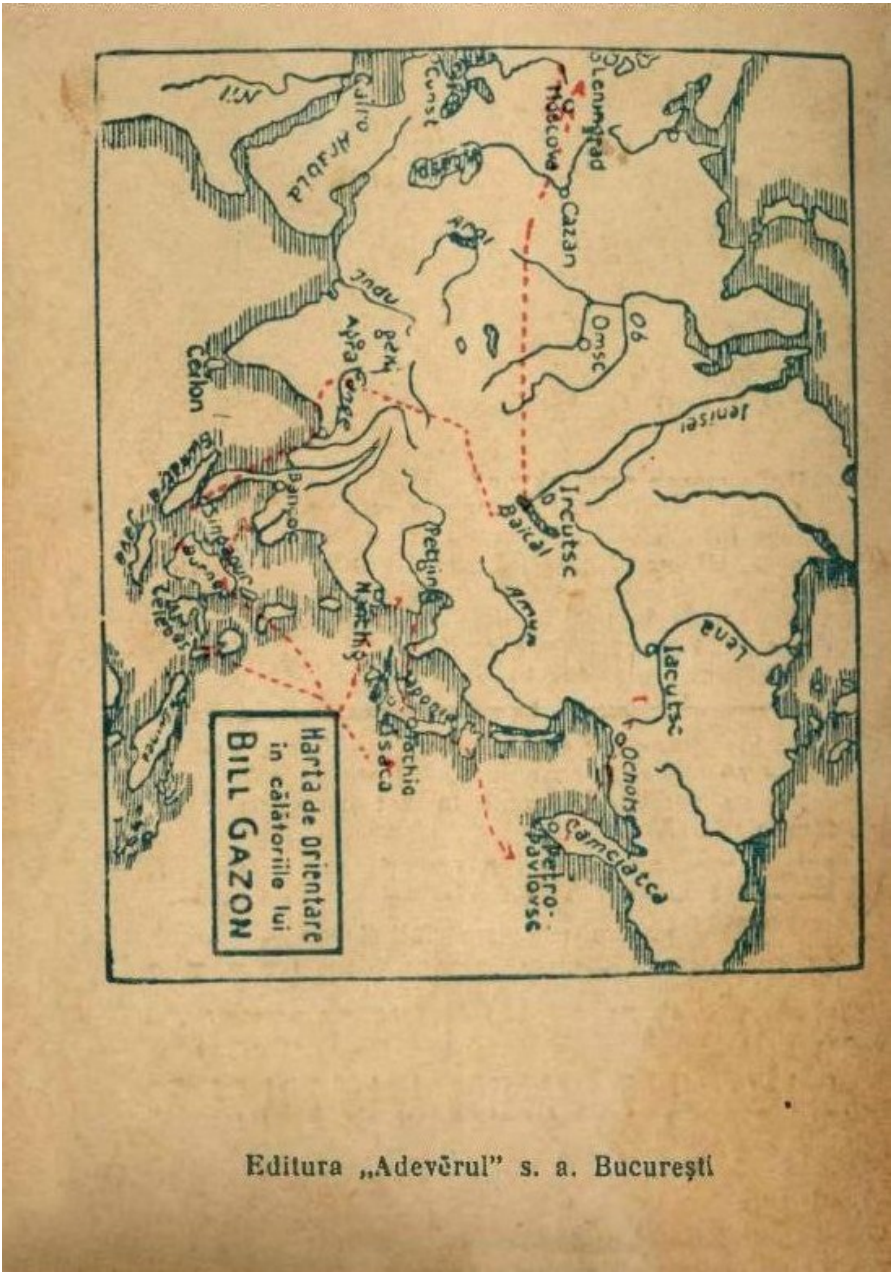

Editura „Adevĕrul" s. a. Bucureşti